

Manzus drøm

Den lille Manzu på fem år var hver dag med sin mor på arbejde i familiens rismarker. Lige fra han var nogle få uger gammel, havde han været med. Som helt lille sad han på sin mors ryg fastgjort med et stramt klæde. Han fulgte indhyllet og beskyttet sin mors kropsbevægelser, når hun udførte det fysisk krævende arbejde i de våde rismarker. Da han selv kunne gå, sjokkede han efter hende overalt. Nu var han så stor, at han kunne hjælpe hende med arbejdet.

Hun havde altid talt meget med ham, mens hun arbejdede. Hun havde fortalt ham, hvad hun lavede og hvorfor. Hun havde fortalt ham om markerne og om vejret. Men allermest havde han nydt det, når hun havde sunget for ham og fortalt ham eventyr.

En dag sagde Manzu til sin mor, at han gerne ville fortælle hende om en drøm, som han havde haft om natten. Hun smilede glad til ham og sagde, at den ville hun meget, meget gerne høre. Så mens de gik videre gennem marken og udførte deres arbejde, fortalte han følgende:

En miniflyvemaskine på størrelse med Manzus hånd kom flyvende hen over rismarkerne. Den landede lige foran Manzu. Ud kom en vrimmel af små bitte alfer og feer. De kvidrede og løb rundt og dansede, så det var en ren fornøjelse. Med ét opdagede han, at de havde slået ring omkring ham. Og så sang de en af de sange, moderen plejede at synge for ham. Men deres stemmer var helt anderledes. Det var spinkle, klokkeagtige, rene, meget høje toner. Samtidig spillede de musik med harper, fløjter og triangler. Det var så smukt og fint. Manzu faldt i søvn og drømte, at han var på vej ind i et bjerg via en smal åbning. Han havde hørt, at inde i bjerget boede en mand, der kunne svare på alle spørgsmål om hele universet. Selv om han sad inde i bjerget, kunne han se alt, for han brugte sit indre blik. Manzu syntes, der var lidt uhyggeligt i bjerget. Der var vådt og koldt og mørkt, og han var helt alene. Han havde kun en lommelygte med. Indimellem for han sammen af forskrækkelse, når han pludselig hørte en høj lyd af vingeslag fra en fugl, eller når han gik ind i et stort spindelvæv. Alt det vænnede han sig dog til. Det kunne ikke afskrække ham. Han ville møde manden, der vidste alt om universet. Han satte sig ned og hvilede sig på en stor sten.

Med ét så han et lysskær fra en lygte længere inde i bjerget. Han blev bange. Hvem kunne det være? Han slukkede sin lygte og sad musestille. Lyset kom nærmere og nærmere. Manzu rystede både af skræk og kulde. Skulle han løbe tilbage? Nej, det var for sent. Han ville nemt blive indhentet. Det var vel heller ikke sikkert, det var en ubehagelig mand, der bar lygten. Med ét fik han lyskeglen lige i ansigtet. Han kunne næsten ikke trække vejret, så bange var han. "Hvem er du, og hvad vil du?" spurgte en ung mand. Stemmen var venlig; så Manzu fik det straks bedre. "Jeg hedder Manzu, og jeg leder efter manden, der ved alt om hele universet." "Hvorfor vil du

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

gerne møde ham?" "Fordi jeg vil spørge ham om, hvordan man kan komme til at vide alt om universet", svarede Manzu.

"Det var et godt svar", sagde den unge mand. "Mit navn er Kaju, og jeg er søn af den mand, du søger. Hvis du have svaret, at du ville vide noget om et eller andet i universet, f.eks. hvor stor solen er eller sådan noget, så havde jeg måttet sige til dig, at du skulle gå tilbage ud af bjerget uden at træffe min far. For den slags spørgsmål kan du få svar på i almindelige bøger rundt omkring. Men da du altså er en klog lille dreng, får du lov til at følge med mig til min far. Kom."

Kaju rakte hånden til Manzu, som nu også tændte sin lygte. Nu kunne han se Kaju. De smilede til hinanden. Manzu og Kaju kom efter et stykke tid ind i et stort, oplyst og varmt rum. Her var dejligt. Manzu fik øje på Kajus far, som smilende bød ham velkommen. "Nå, der har vi nok én, der forstår at stille det rigtige spørgsmål. Det er noget, der er meget vigtigt i alle livets forhold. For i spørgsmålet ligger kimen til svaret. Derfor er spørgsmålet vigtigt, når man søger oplysning. Det og meget andet vil jeg gerne fortælle dig om. Du må gerne besøge mig, når som helst du ønsker det. Så kan jeg undervise dig. Kom, når du sover, ligesom nu."

"Sover", tænkte Manzu og gned øjnene. Han vågnede og nåede lige at høre det sidste af alfernes og feernes sang. "Sover", gentog Manzu og gned øjnene igen. Og vågnede op i sin seng. Han kiggede ud af vinduet. En drøm i en drøm. Sikke noget. Heldigvis kunne han huske dem. Han tænkte dem hurtigt igennem. Jo, nu vidste han, at de ikke forsvandt for ham, sådan som drømme somme tider gør, når man prøver ihærdigt på at huske dem.

Manzus mor så på ham. "Hvor er jeg glad for at høre din drøm. Godt, du kunne huske den. Jeg synes, at det vil være fint, hvis du igen i en drøm møder Kajus far. Så fortæller du mig om det, ikke? For jeg synes, det er meget spændende at høre. Der er faktisk en dyb sandhed i din drøm. Det er ikke bare en tilfældig historie. Nå, Manzu, vi må vist hjem og spise frokost. Kom."

Og så vandrede Manzu og moderen side om side hjem mod huset et par hundrede meter derfra. De gik så let og hurtigt. Selvom man kun så dem bagfra, kunne man se, at de var glade.